

Pedagogia ambulat

Estem seguint amb molt d'interés l'actuació d'un personatge popular, l'obra del qual restarà probablement, inapreciada, ofuscada i confosa entre la febricitat i capgirament de la urbs. Es tracta d'aqueix admirable pedagog espontani, gosat i màrtir qui, amb una pissarreta sota l'aixella i un caballet a la ma, percaça l'ignorància social en plena via pública. Molts el coneixen però pocs l'han reflexionat. Ell no ha obert cap escola (ni guies que té d'obrir-la) car pensa en l'inefècia de les que son obertes i de les que s'obriran a base de negoci en la sinistra llobreguesa d'un entressol o d'un piset de mala mort, criminalment batejades a costa d'immortals prestigis, antics i moderns religiosos o laics. Ell no espera als qui no venen; ell els empaita. Ell per a no ésser responsable de miopes, escrofulismes i degeneracions, ensenya al ras, allí on s'escaigui el xoc amb el deixeble.

El seu sistema abarca tots els punts d'obrir dels que més obiren en la matèria. Libertat, transigència, amor, ni fanatisme, ni escepticisme, ni castigs, ni afalacs engendradores d'odis i orgulls. Instruïx delectant, sense imposicions, sense disciplina, sense fatiga, en el lloc i hora que l'alumné escullix on li plagi; sota una palmera, en un pedrís, darrera una rima de talons, al peu d'un monument, al sol o l'ombra, dret o assegut, ara o després, en instants escaducers, així que les ganes d'aprendre es deixen sentir, en quant l'atenció o la curiositat es desvetllin sempre que s'iniciï el fervor escolar... Es un mestre perenne, disposat a exercir mentre la claretat diurna perduri en l'espai. El seu establiment pedagògic no te filles; es tot el Passeig de Colón; però si

convingués s'instal·laria dalt de Montjuïc, al mig del mar o a les hortes del Poble Nou. La escola d'aquest mestre extraordinari participa de l'ideal de les regimentades segons el sistema Montessori i del de les anomenades de Bose però les supera, car es ambulatoria i precindeix de limitacions d'edat i de tota mena de trabes i reglaments, subvencions i comités.

10
1a
1,

(2)

(4)

1g
1p
1a

1e
Ta
L'alt'

1,

La seva especialitat es l'aritmètica, els seus preferits son les criades i els obrers. Resulta un poc extemporani en aquests temps horribles de carestia l'ensenyament de comptes. Més cal reflexionar que la fi del món no es pas cosa determinada per demà. Ell guixa en la pissarra. $7+1+2+1$ i aixó és de tots els temps i de totes les generacions i tan formidablement exacte que si el planeta es fraccionés en centenars de centenars de milionésimes el resultat d'aqueixa suma, 11, seguiria sent incontravertible en l'eter pels sigles dels sigles, com ho es enfront de la Capitania General en nostres dies i en un moment determinat.

I l'home per vell que sigui no li reca

apendre, avans de morir, que existeix quelcom que no falla i marxa d'aqueix món reconciliat amb la ciència, norma del univers. Aqueixa es l'obra meritòria i santa que realitza, lentament l'obscur pedagog, vagant per les immediacions del moll.

Us escruixirieu en veure la requesta que té. Son legió els que desconeixen els principis aritmètics, i sembla un somni que, amb tantes institucions de cultura, oficials i particulars, que funcionen a Barcelona, l'home de la pissarra sigui l'únic redemptor d'aqueixa multitud flotant d'ignars irredimits.

L'altre jorn, entre l'atabalament d'un arrencaçaxali i d'un domador de serps que garlaven alhora, sota el morro d'un lleó de bronzo, sota el dit de Colón estatuat, sota el crepuscle emmandridor del diumenge, l'apóstol de l'aritmètica embrassava un catacumen ja maduc. En la pissarra l'inevitable $7+1+2+1$ enfervoria aquelles dues ànimes i a mi em va semblar que un nimbe de llum celestial els encerclava.

13

13

19

1#

13

F